

CHRISTY RAEDEKE

# MAYSKÉ PROROCTVÍ

ZÁPAS O OSUD  
LIDSTVA

 FRAGMENT

# MAYSKE PROROCTVÍ ZÁPAS O OSUD LIDSTVA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**[www.fragment.cz](http://www.fragment.cz)**



Doporučujeme další e-knihy:

**Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas**

**Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti**

**Gabriella Poole – Temná akademie – Vyvolení**

**L. J. Smith – Temné vize – ODHALENÍ**

**Rick Riordan – Bohové Olympu – Proroctví**

**Christy Raedeke**

**Mayské proroctví – Zápas o osud lidstva – e-kniha**

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věnováno Juliet

Musí to pro ně být těžké...

Pro ty, kdo považují pravomoc za pravdu,  
místo aby pravdu považovali za pravomoc.

GERALD MASSEY

Všechna proroctví světa,  
všechny tradice se teď sbíhají.

Není čas si hrát...

Svět neskončí. Bude proměněn.

CARLOS BARRIOS, MAYSÝ STARŠÍ



# PŘEDMLUVA

(ANEB STRUČNÁ VERZE MÉHO  
DOSAVADNÍHO ŽIVOTA)

**V** první řadě vás hodlám ušetřit toho, že byste celých dvaasedmdesát stránek poslouchali, jak jsem se dostala na skotský hrad na ostrově Huracan, který leží uprostřed černého, zvířeného moře. Musím to vzít rychle, protože kdybyste četli dlouhou, rozvláchnou verzi, pomysleli byste si, že tohle jste už někde slyšeli. Ten příběh obsahuje všechna klišé: superchytrou mladou dívku vyrvali z bezstarostného života v San Francisku a odvezli ji od nejlepší kamarádky Justine, kterou znala už od školky, přesadili ji na léto, než měla jít do třetíáku, do pustého ostrovního hradu ve Skotsku (samozřejmě zděděného!), protože se její rodiče rozhodovali, jestli z něj zřídit zařízení pro turisty, kde by měli k dispozici nocleh se snídaní, i když té chytré dívce neustlali postel ani nepřipravili snídani už celá léta. Že jste to slyšeli už milionkrát? Počkejte, to ještě není všechno! Ta dívka objeví tajnou komnatu sousedící s jejím pokojem, protože tam tajná komnata prostě být *musí*.

A je tam samozřejmě opička. Malý opičák, kterého na hradě před léty zanechal jeden čínský návštěvník. PETA by mi udělila medaili nebo něco takového, protože jsem přesvědčila Thomase,

zdejšího správce, věčně naloženého ve whisky, aby opičáka přestěhoval z malé kůlny za hradem do výklenku na dřevo u kuchyňského krbu. Přišli jsme kvůli tomu o dvě kuchařky, ale to nevadí. Nová kuchařka paní Findlayová je úžasná a má krásného vnuka, o rok staršího než já, který vypadá, že by mohl dělat manekýna pro firmu J. Crew. Protože v příběhu musí být i nějaký kluk, ne? (Díkybohu!)

Ten opičák umí vyrábět origami, takže dostal navýsost jedinečné jméno – Pan Papírek. Víím, zní to neuvěřitelně, ale dokáže komunikovat prostřednictvím svých origami – je to něco jako znaková řeč, jen se k ní používá papír.

Mít na hradě opičku je takový bonus – nikdy bych nemohla mít vlastní opičku, protože máma je proti věznění zvířat, která mají žít volně. Měli jste vidět, jak se zatvářila, když jí Thomas o Panu Papírkovi prvně řekl – věděla jsem, že v okamžiku, kdy slyšela slova *opice* a *origami*, si nejspíš představila chlapečka v nějaké tchajwanské dílně, který upracovanými rukama chrlí ozdoby origami pro Tesco.

Když už mluvím o mámě, měla bych vám představit rodiče. Ti jsou všechno, jen ne klišovití, což můj příběh trochu odlišuje od klasiky v podobě „zděděného hradu plného podivných věcí“.

Máma je profesionální kasařka. Ano, kasařka. Což mi vysloužilo přezdívku založenou na slově *kasa*, hlavně u toho živočišného druhu neuvěřitelně nezralých uhrovitých kluků, kteří chodí na sanfranciskou Akademii humanitních věd neboli Akademii kruťáren, jak jí s Justine říkáme. Kluci mě překřtili na Kačku Klasu Kasu, i když se jmenuju Caity Mac Firelandová. Přezdívka bohužel není natolik vulgární, aby je za to vyloučili ze školy.

Máma několikrát do roka kamsi letí a tam otevírá sejfy, které nikdo jiný otevřít nedokáže. Ale nemyslete si, není to jedno z těch kasařských nedochůdcat, která vídáváte v televizních seriálech,

jak se někde plíží s punčochou na obličejí a tak. Na světě je jen pár lidí, kteří umějí to, co ona, a máma tvrdí, že její zvláštní zbraní je schopnost *dotknout se zvuku*. Může to znít poněkud nadpřirozeně, ale není to tak; říká, že je to podobné, jako když ohýbáte barbíně nohu v koleně a uslyšíte ten správný zvuk a zároveň vás naplní pocit uspokojení. A opravdu má v kelímku s tužkami nohu od jedné z mých barbín – utrhla si ji, když viděla, že barbíny vyhazuju, když už mě přestaly bavit – a vždycky si s tou nohou chvilku pohrává a křupe, pokud se nad něčím potřebuje usilovně zamyslet. Uvědomuju si, že vám asi teď bude připadat praštěnější, než doopravdy je. Ale pomyslete na lidi, co si koušou nehty nebo přecházejí sem a tam, když se chtějí soustředit, ona si prostě jen lupe nohou od barbíny.

Každopádně nemůže být zas takový cvok, když si ji táta vzal. Táta vypadá trochu jako George Clooney, má předčasně prošedivělé vlasy, ale tmavé obočí a olivově snědou pleť. Je taky fakt hodně vysoký, což jsem po něm zdělila. Mámy všech mých kamarádek jsou do něj zamilované, ale já jsem šťastná, že si toho táta vůbec nevšímá. Tvrdí o sobě, že jako puberták byl naprostý moula, což vysvětluje, že má titul Ph.D. v oboru výpočetní techniky. Až později v životě nějakou náhodou takhle zkrásněl.

Táta je posedlý tím, aby se stal „pro člověka nevystopovatelným“, jak říká. Ale vážně, ať si na Googlu zadáte jeho jméno všemi možnými způsoby, nikdy se tam o něm ničeho nedopíkáte. Což je v dnešní době téměř nemožné, proto je taky na to táta náležitě pyšný. Říkal, že když poprvé slyšel o internetu, viděl někde na zdi napsáno, jak si o vás firmy a vláda budou moci zjistit kvanta informací. Jeho táta byl taky úplný blázen v tom, jak si střežil své soukromí.

Táta se tedy přihlásil na univerzitu pod cizím jménem a teď pracuje na volné noze prostřednictvím nevystopovatelné firmy, kterou si založil na Bahamách. Platí daně a nedělá nic nezákonného,

jen prostě trvá na svém utajení. Máma proti tomu nic nenamítá, říká, že si táta může připadat jako James Bond, a neustále mi opakuje, že je to lepší, než kdyby si pořád kupoval červené sportáky nebo běhal za ženskými. Jako by neexistovaly žádné jiné možnosti... No, to je jedno. Beru to tak, že to patří k jeho povaze stejně jako to, že si věčně píská. A taky má velkou sbírku japonských figurek gašapon. Ani se neptejte, jak vypadá ta poslední...

Dá se říct, že jsou do sebe s mámou pořád ještě hrozně zamilovaní, aspoň podle toho, jak se smějí svým hloupým vtipům, i když se nikdy neoslovují výrazy typu „brouku“ nebo „miláčku“, ale jen Fiono a Angusi. A naštěstí pro mě to taky nejsou rodiče, kteří by se furt někde muchlovali na gauči a tak.

Právě díky tátovi vlastníme malý skotský ostrov (144 obyvatel!) jménem Huracan a hrad Breidablik, který se na něm nachází. Přenechal mu ho jeho prastrýc Hamish a táta je teď hradním pánem, *lairdem*, jak se ve Skotsku říká. Nejdřív jsem si myslela, že je to nějaký šlechtický titul a že se ze mě stane komtesa nebo lady, ale laird znamená jen něco jako vlastník půdy, zeman. Tátu stejně nikdy ani nenapadlo, že by mohl mít šlechtický titul.

Ostrov měli zdědit mí prarodiče, ale oba zahynuli při autonehodě, když táta ještě studoval. Já tak nepoznala ani je, ani prastrýce Hamishe. Jediné, co jsem o Hamishovi věděla, bylo to, že bydlí někde v pustině na hradě a nemá děti. Potěšilo ho, že mě naši pokřtili Caitrina, to je skotské jméno, a k mému narození mi poslal zvláštní dárky: masivní stříbrné kolečko s podivným znakem, nějakou starou mexickou brož z hlíny a zarámovanou fotografií Mléčné dráhy. Ze zjevných důvodů jsem si o něm vždycky myslela, že je potrhlý.

A já? Já zas naopak chci, aby mě někdo objevil. Mám tajnou představu, že sedím v restauraci nebo jsem v nějakém obchodním centru a najednou ke mně přistoupí agent z Hollywoodu a řekne:

„Bože, děvče, jak to, že ještě nehraješ v nějakém filmu?“ Nebo aby se nějaký slavný výtvarný kritik přišel podívat na Kruťárnu na naše umělecké výtvary a žasl nad mým uchopením světla a stínu. „Jsem tonalistka,“ upozornila bych ho na fakt, že barvu používám minimálně. (Mám připravenou originální odpověď téměř pro každého, kdo by mě mohl objevit.)

Kvůli představám, jak mě někdo objeví, jsem ještě moc nepřemýšlela o tom, co bych jednou chtěla v životě dělat. Asi čekám, jestli mě objeví lovec talentů, hledač poslíčků do senátu, výtvarný kritik, filmový producent nebo dokonce manažer nějaké soutěže krásy. To poslední vás může upozornit na fakt, že nejsem moc náročná ohledně důvodů, kvůli kterým mě někdo objeví...

Samozřejmě jsem se s tím nikdy nikomu nesvěřila, protože to působí domýšlivě – jako bych snad v *čemkoli* mohla být světová třída. Ale zároveň si myslím, že nejsem jediná, kdo takhle sní.

Tak to je všechno. Ušetřila jsem vás šedesáti sedmi stránek a dovedla vás až do současnosti. A jak říkávala moje hipísácká učitelka v páté třídě: „Teď je přítomnost a přítomnost je velký dar.“ Nikdy jsem to tak úplně nepochopila, ale zní to docela skvěle, ne?



# 1. KAPITOLA

**K**dyž slyšíte slova *ostrov* a *léto*, obvykle si představíte teplý vánek a palmy, ale tu to neplatí. Tady vám i v červnu ostrý vítr mete písek do tváře a moře na vás plive, jak se tříští o pobřežní útesy. Takže jsem dnes ráno po snídani, když jsem to už nemohla zimou vydržet, popadla Pana Papírka, vrátila se do svého pokoje a zapálila oheň v krbu.

Ve svém pokoji v San Francisku krb nemám, i když je naše rodina dost bohatá, ale vlastní krb tam mají jen ti moji vrstevníci, kteří se zároveň můžou pochlubit přístávací rampou pro soukromý vrtulník. V Breidabliku je krb v každé místnosti, protože je tu taková zima – a jsou to velké krby. Mohlo by se do nich pohodlně postavit průměrně vysoké desetileté dítě.

Velikánské je tu vlastně všechno. Pamatuju si, že když jsme sem přijeli poprvé, vyrazila mi ta obrovská stavba dech. Hrad Breidablik se v žádném případě nepodobá krásným hradům pro princezny, jaké vidíte v Disneylandu. Je hranatější. Vypadá, jako by byl sestaven ze tří kusů; na jedné straně se tyčí masivní kvádr věže, asi deset pater vysoké, a ta je s vlastním hradem spojena čtyřpatrovým křídlem. Hlavní část hradu má tři až sedm pater a je vystavěna ze světlešedého kamene. Střechu lemuje několik kulatých a pár špičatých věžiček.

Breidablik by vám mohl připadat dokonce ošklivý, kdyby jeho okolí nebylo tak pěkné. Hrad je obehnan mohutnými hradbami, hustě porostlými břechťanem. Na nádvoří se dostanete vysokou bránou, jejíž oblouk vyplňují bytelná křídla kovových vrat. Za ní se rozkládá nádvoří se zahradou a hned za hradbami teče malý potok, jen asi jeden a půl metru široký, a jeho koryto se vine kolem celého hradu. Příjezdová cesta je vysypaná drobnými oblázky, které vám při každém kroku příjemně křupou pod nohama.

Do obrovských vstupních vrat, pobitých těžkými ocelovými pásy, je vytesáno slovo *Breidablik*. Vystoupáte k nim po schodišti, a když se na nejvyšším schodě otočíte, naskytne se vám utěšený pohled na velké jezero a upravenou zahradu, v níž je všechno dokonale symetrické a keře jsou sestříhané tak pečlivě, až se podobají sochám.

Vnitřek hradu připomíná muzeum. Všude je spousta masivního dřevěného nábytku a tuny exotických koberečků a rohoží. Na zdech visí třímetrové portréty mužů ve skotských kiltech a bílých podkolenkách, z výšky shlížejí i podobizny žen, které jako by nikdy nevyšly na slunce, tak přízračně bílé jsou ve zdobených róbach a s vlasy pevně staženými dozadu. Ještěže byl vynalezen samoopalovací krém a ofina.

Thomas nám poradil, že nejlepší pokoje jsou ve východním křídle, takže právě proto do téhle části nejdříve zavedl skotský Telecom (tátovu naprostou prioritu, přirozeně). Východní křídlo je zároveň mostem mezi hradem a věží. Thomas mě taky ponoukl, abych se zabydlela v tom pokoji, který obývám teď, ale myslím, že bych si ho vybrala i tak, protože nábytek v něm je neuvěřitelně veliký.

Máma s tátou se zamilovali do pokoje hned vedle; mámě učarovaly šest metrů dlouhé závěsy z modrého sametu a tátovi zase souprava nebezpečně vyhlížejícího krbového nářadí. Popadl

těžký železný pohrabáč, udělal rychlý výpad a řekl: „Touché.“ Bylo vidět, že se opájí myšlenkou na to, že je *lairdem*, skotským zemanem.

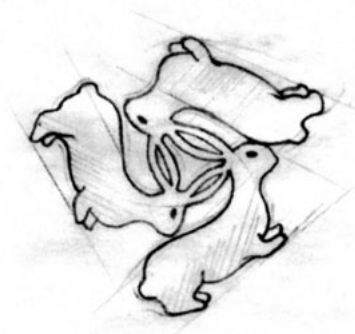
Takže teď obývám tenhle pokoj velikosti basketbalového hřiště s obrovitým nábytkem. Postel je tak velká, že se do ní dostanu jen po malých dřevěných schůdkách.

Sloupky postele s purpurovými sametovými závěsy a baldachýnem se svým průměrem vyrovnají telegrafním tyčím. Je to *tak* výstřední! Ale postel se mi strašně líbí; když do ní zalezu a zatáhnu závěsy, připadám si jako džin v láhvi.

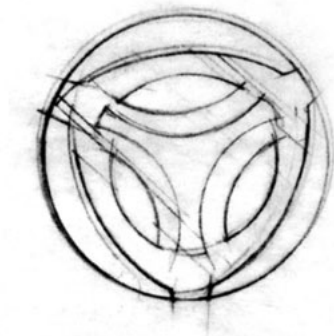
Když zmačkám papír z tiskárny a strkám jej pod polena v krbu, přispěchá mi samozřejmě na pomoc Pan Papírek. Myslí si, že mačkání papíru je můj neumělý pokus o origami. Je hrozně legrační sledovat, jak se opice chová jako člověk, hlavně když jde o tak roztomilou opičku, jako je Pan Papírek. Nemyslete si, že je nějak velký – je asi jako menší kočka. Má dlouhou hedvábnou srst barvy bílé kávy, jen kolem krku a na obličeji bílou. Na temeni má zase kávovou skvrnu jako takovou čepičku. Nosí podivný pruhovaný obleček – krátké kalhotky a vestu posázenou barevnými kamínky, asi to pochází od nějaké panenky. Jeho ruce připomínají ručičky novorozeněte, ale prsty má dlouhé a svráštělé, ten rozpor mě uvádí v úžas. Když jsme se nastěhovali, našla jsem si na Googlu nějaké informace o malpě kapucínské a dozvěděla jsem se, že tento druh opiček se cvičí na pomoc paraplegikům. Na webu jsou fotky, jak tito malí tvorové ohřívají v mikrovlnce jídlo, otevírají dopisy a všelijak jinak posluhují lidem, kteří mají ochrnuté ruce a nohy. Je to úžasné.

Když s Panem Papírkem rozděláme oheň, usadím se na jednu ze starých židlí potažených kůží, které stojí u krbu. Židle je ale studená a tvrdá, vzpomenu si na nevkusné brčálově zelené kanapátko v tajné komnatě.

Objev, který se mi podařilo učinit bez cizí pomoci, považuji za dost zásadní. Prohlížela jsem si vyřezávané dřevěné obložení svého pokoje a najednou jsem spatřila parádní zrakovou iluzi tří králíků spojených k sobě ušima. Zakreslila jsem si ji do skicáku, protože optické klamy miluju. Když jsem kdysi začínala kreslit uhlem, prošla jsem si dlouhým escherovským obdobím; dokázala jsem jeho „ruce kreslící ruce kreslící ruce kreslící ruce“ pozorovat celé hodiny.



Když jsem kreslila ty králíky, všimla jsem si, že jejich uši nápadně připomínají stříbrný přívěsek, který mi poslal Hamish, když jsem se narodila. Nenosila jsem ho na krku, protože je takový robustní, ale připevnila jsem ho na řetízek ke školnímu batohu. Vypadá tak trochu gothic, protože je z masivního kovu a nejspíš jde o ruční práci.



Sundala jsem přívěsek z batohu, přiložila ho ke králíčím uším na stěně a zjistila, že se dokonale shodují! Žasla jsem nad tím, že věc, kterou mám od narození a která mi vždycky připadala jako nějaké kolečko s nahodilými vrypy, se opravdu stala králíčima ušima na této zvláštní řezbě. Ale nejúžasnější bylo, že když jsem kovové kolečko přitlačila ke dřevěnému podkladu, uslyšela jsem tiché *cvak!* a pak jemný skřípavý zvuk, jak se panel ostění odsunul a odkryl malá dvířka.

Byla jsem z toho celá pryč – která dívka nesní o tajné skrýši?

Prostor za panelem má velikost malého pokojíku. Stěny jsou obložené dřevem se složitě vyřezávanými ornamenty a uvnitř je jen velký orientální koberec, stoleček s lupou a lampou a to zelené kanapátko. Což mě přivádí zpátky k tomu, proč to všechno tak obšírně líčím: dnes je zima a já si chci dát to kanapátko ke krbu místo rozvrzaných kožených židlí, abych se na něm mohla uvelebit a vyhřívát se.

Přiložím tedy svůj klíč na vyřezávané králíčí uši, pořádně přitlačím a vejdu do komnaty. Rozsvítím lampu a v té chvíli mi Pan Papírek seskočí z ramene a začne něco brebentit, pobíhá kolem a rozčileně ukazuje na ornamenty na stěnách.

Když jsem tu byla poprvé, nijak podrobně jsem je nezkoumala. Zdálky vypadají jen jako ozdoba, ale když se na zeď zadívám pozorněji, vidím, že naprosto určitě tvoří vzor, který se opakuje. Jde o řadu znaků, podobají se runám, ale nejsou vyřezané v řadách nebo sloupcích: tvoří hranaté spirály. Jako byste zapisovali jednu dlouhatánskou větu, ale začali byste u horního okraje papíru a pak jím otáčeli a psali na všechny čtyři strany po obvodu listu pořád dál a dál, až by vznikla jedna dlouhá hranatá spirála.

„Co to je?“ ptám se nahlas a přejíždím prsty po vrypech.

Pan Papírek peláší z komory a bere z mého psacího stolu papír na origami, pak se vrací. Jeden list papíru přeloží napůl jako knihu,

z druhého stočí ruličku připomínající tužku a dělá, že píše na papír. Bradou ukazuje ke stěně.

„To je písmo?“ zeptám se a prstem píšu do dlaně. Přikývne.

Vrátím se do pokoje, vezmu tužku, lepicí pásku, několik listů čistého papíru a materiál na origami pro Pana Papírka. Spěchám zpátky do komory. Podám Papírkovi malé barevné čtvrtky, aby se zabavil, a pak přilepím list bílého papíru přes jednu prostřední spirálu. Když pevně drží, přejiždím tužkou přes papír, jako při hodině kreslení na Akademii kruťáren, když jsme voskovkami frotážovali staré náhrobní kameny v Mission Dolores. Působí to jako kouzlo, když se znaky objeví v podobě negativu, bílé proti šedivé barvě tužky.

Končím a podívám se na Pana Papírka, který je zabraný do výroby jakéhosi složitého origami. Ještě jsem ho neviděla dělat něco tak důmyslného, tak se posadím na kanapátko a sleduju ho. Chvilí mu to trvá, než dílo dokončí. Pak mi ho podá. Je to neuvěřitelné – muž v dlouhém hábitu s malou opičkou na rameni. Figurku mi z ruky zase vytrhne a nese ji k jedné spirále, postaví na zem a ukazuje střídavě na ni a na stěnu, jako by naznačoval, že obojí spolu souvisí.

Pořád žasnu nad tím, co je schopný sdělit prostřednictvím origami, naskakuje mi z toho husí kůže a musím si třít paže, abych ten pocit zahнала. Najednou chci odsud pryč, tak ho popadnu do náruče, strhnu frotáž ze stěny a vyběhnu z komory. Papírového panáčka nechám tam.

Posadím se na postel a prohlížím si otisk znaků. Poprvé od příjezdu mám pocit, že mám na práci něco zajímavějšího než se potulovat po okolí. Když to ukážu mámě a tátovi, budou se ptát, odkud ty znaky mám, a moje tajná komnata už pak tajná nebude.

Dědeček mé nejlepší kamarádky Justine je profesorem egyptologie v Princetonu a já mám tušení, že toho ví dost i o dalších

starých jazycích a dokázal by ty znaky rozluštit. Naskenuju frotáž a připojím ji k e-mailu:

Od: caitymacfirelandova@gmail.com

Komu: justinemiddlefordova@gmail.com

Předmět: Prosba

Ahoj J, velká prosba! Můžeš poslat tuto kopii dědečkovi do Princetonu a zeptat se ho, jestli ví, co to znamená? Asi je to nějaký pradávný jazyk. V tajné komnatě, co sousedí s mým pokojem, je takových znaků na stěnách spousta. (Ano, mám tajnou komnatu. A opici, vřelé díky. Už můžu oficiálně umřít...)

Odešlu e-mail a vrátím se ke krbu prohrábnout oheň. Plameny a teplo mě fascinují, bezmyšlenkovitě se štourám v uhlících a úplně se leknu, když se ozve cinknutí, které ohlašuje příchod nového e-mailu. Je od Justine.

Od: justinemiddlefordova@gmail.com

Komu: caitymacfirelandova@gmail.com

Předmět: RE: Prosba

Ahoj C – otevřela jsem přílohu, divné! Nepodobá se to těm egyptským klikyhákům, co má děda doma, ale možná bude vědět, o co jde. Napíšu ti, hned jak se ozve. V Kruhárně je to bez tebe k nevydržení, a to je teprve čtvrtý den letní školy. Jediný světlý bod v mém ponurém životě je to, že jsem na chemii ve dvojici s Davidem von Kellermanem. Hrozně mu to sluší, je opálený a tááák krásně voní! Pokusy vždycky zkoníme, i když já znám správný postup, ale nemůžu se

přinutit, abych ho opravovala. Je to ode mě velice nefeministické, jsem jak žena v domácnosti v 50. letech. Bylo by ti ze mě nanic. „Ano, Davide, jistě, Davide, smíchám kvůli tobě tyhle dvě přísady, i když vím, že tím vyvolám nějakou hroznou chemickou reakci... A Davide, smím ti udělat sekanou?“ Blé. Jak ubohé!

Čus, Justine

Justine musí chodit do letní školy jen proto, že dostala z chemie béčko. V Kruťárně vám známku vymažou, když se přihlásíte do letní školy, což musí Justine udělat, protože rodiče si nepřejí, aby měla horší známku než A. Ale aspoň může každý den sedět vedle Davida von Kellermana. Trochu mě píchlo u srdce závistí.

Abych pořád nehlídala, jestli už dorazil e-mail, vracím se do komnaty a udělám ještě několik kopií spirál na zdi. Nejradši bych je obkreslila všechny, ale není snadné mít ruce tak dlouho zdvižené a přitom přejíždět tužkou sem a tam po papíře.

Den pokračuje, před rodiči, Thomasem a paní Findlayovou se tvářím jakoby nic, jako by se mi právě nepříhodila ta nejneuvěřitelnější věc na světě.

E-mail od Justine přichází až nazítří ráno:

Od: justinemiddlefordova@gmail.com

Komu: caitymacfirelandova@gmail.com

Předmět: Tvoje frotáž

Čau C, podívej se na dědovu odpověď. (Promiň, tvářila jsem se, že jsem tu frotáž udělala sama, aby si myslel, že se o to zajímám – teď budu asi muset s pravdou ven.) Ale co je to teda za záhadu? Zdá se, že to ty páprdy z Princetonu pořádně

nadzvedlo ze židlí. Dnes jsem si v chemošce cákla trochu vody do obličej, když jsem umývala naše kádinky (jak domácí!), a David mi ji otřel prstem. Myslíš, že se mu líbím? Je dost neobvyklé utírat někomu prstem tvář, ne?

Následuje e-mail od dědečka:

Milá Justine,

to je báječné, že se zajímáš o archeologii a starověké památky! Tvoje kopie mě naprosto fascinovala, protože jsem nikdy nic podobného neviděl. Poslal jsem ji doktoru Tenzovi na katedru starověkých jazyků. Velice ho zajímá, kde jsi k té kopii přišla; a to tak moc, že chtěl tvou e-mailovou adresu, aby ti mohl napsat osobně. Slibuju, že ho na tebe nepoštvu, ale pověz mi, kde jsi ty znaky našla?

Tvůj dědeček

Je to paráda, že nějaký pán v Princetonu ví, co ty znaky znamenají, ale mě trochu děsí, že chtějí další informace. Já jen potřebovala vědět, o co vlastně jde. Asi bude nejlepší požádat Justine, aby to uřídila hned v zárodku.

Od: caitymacfirelandova@gmail.com

Komu: justinemiddlefordova@gmail.com

Předmět: RE: Tvoje kopie

Páni, tak oni si myslí, že vědí, co to znamená, ale nechtějí ti to říct? A teď chtějí víc info? Jé, tak na to zapomeňme. Promiň, že jsem tě do toho zatáhla... Můžeme to nechat plavat?

A ano, když ti někdo utře prstem obličej, je to velká důvěrnost – udělal to jen proto, že se tě chtěl dotknout. Jasně: je do tebe blázen.

Kéž bych mohla dostat odpověď hned, ale vím, že kvůli časovému rozdílu teď Justine spí a já se jí dočkám až zítra, což mě deprimuje.

Rozhodnu se, že se vrátím do komnaty a znovu si ty znaky pořádně prohlédnu, a tak použiju svůj králičí klíč, panel se odsune a já vejdu. Posadím se na kanapátko, abych to všechno lépe vnímala, a snažím se vidět to, co viděl ten člověk z Princetonu. Pan Papírek přistoupí ke stěně a pomalu přejíždí prsty po ornamentech. Vypadá skoro smutně, jeho včerejší nadšení je to tam. Zvedne svého papírového panáčka a posadí mu malou papírovou opičku, která spadla, zpátky na rameno. Myslím, že se mu po tom muži v hábitu stýská.

Zvednu ze stolku velkou lupu s rukojetí z paroží, překvapí mě, že je těžší, než vypadá. Když se Pan Papírek přijde podívat, co to dělám, přidržím si lupu u oka a pohlédnu přímo na něj. Jen co zpozoruje moje zvětšené oko, zavřískne a uskočí, až porazí stolek.

Ten se s rachotem převrátí vzhůru nohama a já spatřím, že je k němu zespodu připevněna malá knížka v kožených deskách. Chvilku přemítám, jestli je to něčí deník, a snažím se odolat pokusu knížku otevřít. Sama bych hrozně nechtěla, aby si někdo četl můj deník, i kdybych už byla dávno mrtvá.

Na deskách je něco drobným písmem napsáno, nepatrně pohnu provázkem, jen natolik, abych si to mohla přečíst. Písmena jsou zlatá, trochu neuspořádaná, jako by byl nápis tištěn ručně, a dávají dohromady název: *Grimoár správce dní*.

Náhodou vím, co to znamená *grimoár*, protože Maddie La Fondová ve škole všude nosí nějaký deník, na jehož předních

deskách je velkým kudrlinkovým písmem napsáno *Madisonin grimoár*. Jednou jsem se jí nepředloženě zeptala, co to je, a ona mi vysvětlila, že grimoár je kniha znaků, které spolu souvisejí; řekla, že si tam zaznamenává rozvratnou symboliku společnosti. Pak spustila tirádu, že se mužská společnost zmocnila termínu *grimoár* a že jej začala považovat za něco pohanského, blablabla (*Blablabla* znamená, že jsem rychle vypnula z obavy, že mi praskne hlava. Je ten typ holky, která si myslí, jaký je to paradox, že ona, punkrockerka, je zároveň pokladníkem zájmového kroužku plečení. Když lidé, co si namlouvají, jak jsou „složití“, spustí své proslovy, mám sto chutí nacpat si špunty do uší a počkat, až přestane dotyčný hýbat pusou.)

Jakmile knížku otevřu, zjistím, že je to opravdu grimoár. Je to kniha znaků – těch znaků, ze kterých jsou složeny hranaté spirály na zdi. Každá stránka je věnovaná jednomu z nich: vlevo je obrázek a vpravo není nic, nebo je tam hláška odpovídající symbolu. Na první stránce je starodávnou kurzivou a perem namočeným do inkoustu napsáno *Jak nahoře, tak dole*. Papír je starý a zažloutlý, mohl by se rozdrobit, kdybych jej zmačkala.

Napočítám jen sedm dešifrovaných znaků. Zajímalo by mě, jak dlouho tomu člověku, který knihu psal, trvalo rozluštit těch sedm písmen. Na to je právě odborník můj táta, ale ještě mu to nechci prozrazovat. Pustili by se s mámou do toho a hned by si to zabrali pro sebe, jako vždycky, když jsem začala nějaký vědecký projekt. Oba jsou fandové na rébusy a hlavolamy, dokážou jim úplně propadnout – nejeden můj učitel je už musel krotit a nakázal jim, aby se mi nepletli do úkolů.

V náhlém osvětlení mě napadne, jak je lstí přinutím, aby mi to pomohli rozluštit. Vezmu kopii, kterou jsem včera naskenovala, překryju ji dalším papírem a znaky obkreslím. Když je to hotové, vypadá to jako řada podivných písmen, ne jako kopie. Dolů

připíšu rozluštěné znaky z knihy kouzel, pak papír sroluju a zajistím gumičkou.

Sejdu do kuchyně, máma s tátou ještě sedí u snídaně. Táta se na mě podívá a prohlásí: „Tak co, ty cizinko, co děláš? Zase nějaké opičárny?“

Máma se zářivě usměje a říká: „I když nechceme *vyzvídat, kamarádko...*“

Táta ji hned přeruší veselým: „Padam, dam, čááá.“

Zdvořile se usměju: „Primátoviny. Hrozně vtipné. Měli byste s tím jít do světa, je to fakt kamenák.“ V podobných situacích lituju, že nemám sourozence, se kterým bychom mohli obrátit oči v sloup.

„Včera jsme tě skoro neviděli,“ poznamená máma. „Co jsi kutila?“

„Vlastně jsem vám přinesla takovou hádanku,“ nadhodím.

„To mě zajímá,“ chytne se táta a odstaví kafač. „Sem s ní.“

„Ty se přece zabýváš kódováním, že? Aby byly on-line kreditní karty a podobné blbosti zabezpečené, ne?“

„Díky, že máš k mé práci takovou úctu, aspoň podle tvého slovníku soudě,“ odpoví.

„Tak jak jsi dobrý v dešifrování?“ vyzvídám.

Pokrčí rameny: „Měl bych být nejlepší.“

„Je skoro tak dobrý jako já,“ dodá máma.

„Bezva. Takže se můžete pokusit vyřešit mou hádanku oba. Bude to něco jako soutěž,“ říkám. „Tady mám nějaké znaky a chtěla bych vědět, jestli je dokážete rozluštit.“

„To se těším, holčičko,“ slibuje máma a nakloní hlavu na stranu. „To bude teda zajímavý úkol!“ Naprosto mě podceňuje.

„Tady to máte. Je to něco jako *výrok*, tak byste to asi nazvali. Na tom druhém papíře vám dávám nápovědu v podobě sedmi znaků.“

„Tak fajn, Angusi, jdeme do toho. Já to okopíruju a budeme soutěžit, kdo to rozluští první. A ne že se budeš dívat na tu nápovědu! Ať tě to ani nenapadne!“

Už jsem říkala, jak jsou naši soutěživí?

„Připrav se na drtivou porážku, Fiono!“ vyhrožuje táta, popadne papíry a žene se do knihovny, kde je kopírka. Máma je mu v patách.

*To by mohlo být zajímavé, pomyslím si. A říkám si, jestli to někdo z nich dokáže rozluštit i s tou nápovědou, kterou jsem jim dala.*



## 2. KAPITOLA

Čekám tedy na to, jak si naši poradí se šifrou, a doufám, že se každému podaří rozluštit pár slov, abych to mohla dát dohromady. Přitom mě napadne, že bych měla zjistit další informace o historii Breidabliku. Chci se dozvědět víc o Fergusovi, který tento hrad postavil, a říkám si, že nejlepší by asi bylo zajít za Thomasem. Vezmu Pana Papírka a vydám se ho hledat. Najdeme ho u jezera, prořezává přerostlé keře a stromy. Thomas je hubený dlouhán s pleší a orlím nosem, opravdu vypadá jako nějaký pták. Nohavice khaki kalhot má zastrčené do holínek a kostkovanou vlněnou košili jako vždy pečlivě zapnutou až ke krku.

„Dobré ráno, Thomasi, jak se vede?“ zeptám se.

„Dobré ráno, děvenko, nazdar, Papírku,“ říká. „Tak co, vy dva, pořád spolu?“

„Pořád,“ přisvědčím. „Nevím, jak jsem dokázala tak dlouho žít bez opičky.“

Thomas dojde k nám a podrbe Pana Papírka pod bradou. „No to je fajn, že jo?“

Odkopnu špičkou tenisky pár kamínků. „Thomasi, nevíte něco o tom mém skvělém praprapraděděčkovi Fergusovi?“

„Moc toho nevím, zemřel před několika staletími. Od té doby se na hradě vystřídalo několik generací.“

Podívám se na věž. „A jak je to s tou věží?“

„No, věže se stavěly na obranu panství. Strážce z nich vyhlížely daleko do krajiny a hlásily, když se blížil nepřítel.“

„Ale tahle věž nikdy nesloužila jako pevnost nebo tak něco, že?“

Thomas se opře o dlouhou násadu hrábí. „No, řekl bych, že tahle je jen na ozdobu. Je zvláštní, že byla postavená ještě *dřív* než hrad. Stavěl ji jen Fergus s nějakým Číňanem.“

„Kde se tu před dvěma sty lety vzal Číňan?“ podívím se.

„Fergus totiž přišel na ostrov Huracan po několikaletém putování Čínou. Vrátil se odtamtud s jedním Číňanem a tu věž postavili sami dva. Pak se teprve budoval hrad, ale na to už samozřejmě měli další pomocníky.“

„A kdo na ostrově bydlel, než sem Fergus přišel?“

„Nebyla tu živá duše. Ostrov byl pustý. Lidi si mysleli, že tu straší, nikdo by sem ani za nic nevkočil. Teprve když tu Fergus postavil věž a pár let tady bydlel, nastěhovali se sem další lidi – většina těch, co se tu usadili, byli najatí na stavbu hradu.“

„Nemůžu uvěřit tomu, že tu věž dokázal postavit jen s jedním pomocníkem,“ říkám. Pan Papírek mi seskočí z ramene a jde k okraji malebného jezera. Utrhne si vodní salát a pustí se do něj. Pořád zapomínám, že je zvíře. Ale když na to přijde, myslím, že všichni jsme přece živočichové.

Thomas přikývne. „Byla to rasovina. Dřeli se s tím pět let.“

„Takže když tu nikdo nebydlel, tím pádem je ani nikdo neviděl tu věž stavět?“ ptám se.

„Ne, nechtěl, aby mu někdo z místních pomáhal. Lidi špekulovali, že při stavbě používá nějakou metodu, kterou se naučil na východě, ale když se jeden na tu věž koukne, na první pohled

vidí, že je to skotská práce. Není na ní nic zvláštního, akorát to, že se nemůžeš dostat do středu věže. Schodiště vede kolem jakéhosi pevného jádra.“

Přikývnu, ale nesouhlasím. Přece nemá logiku, aby někdo stavěl věž, takový obrovský kamenný kvádr, bez cizí pomoci! Ledaže se v ní něco skrývá a stavitel nechtěl, aby to ostatní viděli. Nemůžu se ubránit představě, že je v nitru věže cosi ukryto.

„Vzal byste mě dovnitř, Thomasi?“

„Není tam nic zvláštního k vidění, jen velké schodiště, co vede až na horní ochoz.“

„Stejně bych se tam moc ráda podívala.“

Thomas mě zavede ke kulatým dřevěným dvířkům, oba se musíme sehnout, abychom mohli projít. Uvnitř rozeznám kamenné schodiště, které obtáčí vnitřní hranaté jádro věže, světlo sem dopadá jen několika úzkými střílnami. Thomas vysvětluje, že z věží, které sloužily obrannému účelu, lučištníci stříleli na nepřítel, a zároveň byli chráněni před jejich šípy. Ale v této věži střílny slouží pouze k větrání. Stoupáme pořád výš a konečně se dostaneme na plošinu, z níž je nádherný rozhled na všechny strany. Shora všechno vypadá malinké jako dětská stavebnice. Hladina jezera se leskne ve slunci, rozlehlé lesy kolem hradu se podobají učesané huňaté kožešině a nízké kopce, ohlazené staletými větry a dešti, připomínají písečné duny. V dálce se hrozivě černá moře.

„Dá se do věže dostat i z hradu?“ ptám se.

„Ne. Kdysi to šlo, ale vchod je už léta zazděný,“ říká Thomas. „Stará věž teď slouží jen jako vyhlídka.“

Pohlédnu přes ochoz dolů a vidím, že zpod věže vytéká voda. „Jak to, že tam dole teče nějaký potůček?“

„To je pramen. Studna, která je dole, přetéká,“ objasňuje Thomas. „A ten potůček se vlévá do toho, který obtéká hradby.“

„Není to divné, že je vodní příkop *uvnitř* hradu?“

Thomas se rozesměje. „Ne, nejde totiž o vodní příkop. Je to jen potok. Ani ne metr hluboký. Ten by nepřítele nezastavil... Je tu spíš na ozdobu.“

„Takže ta věž je postavená na prameni?“ vyzvídám.

„Jo, Fergus zbudoval kolem pramene pěkné kamenné koryto, takže voda vyvěrá do něj a vytéká z věže ven.“ Hlasitě se nadechne a řekne: „Měl bych se zase dát do práce, děvenko. Chceš jít se mnou dolů?“

Sejdeme zase i s Panem Papírkem ze schodů a venku spatříme paní Findlayovou. Zrovna jde k autu. „Jedu pro jehně na Moody Farm,“ volá na nás. „Caity, nechceš se s Panem Pé projet?“

Pokrčím rameny. „Jasně, proč ne?“ Ještě jsem zdaleka neviděla všechno, co ostrov skýtá.

Ujedeme několik mil a pak paní Findlayová jen tak mezi řečí prohodí, že na farmě bude její vnuk Alex, takže se s ním můžu ko-  
nečně seznámit. Už jsem ho viděla dvakrát, ale jen z dálky; jednou mi ho ukázal Thomas, když jsme zrovna projížděli skrz zdejší městečko jménem Brayne, a podruhé jsem ho tajně pozorovala z okna svého pokoje, když přijel vyzvednout paní Findlayovou. Je nepředstavitelně hezký. Ne, to jsou slabá slova. Je to ten nejnádhernější kluk pod sluncem. Alfa a omega mužské krásy. Všechny ostatní už budu vždycky srovnávat s ním.

Po téhle zprávě mám důvod propadnout zděšení. Na takové setkání bych se normálně *hrozně dlouho* připravovala. Vlasy, oblečení, boty, to, co řeknu – všechno bych pečlivě plánovala, několik dní nebo třeba i týdnů, s Justininou pomocí. Teď jsem jenom ráda, že mám s sebou Pana Papírka; opička, která umí origami, dokáže přirozeně prolomit ledy.

Kdykoli projíždím ostrovem, uvědomuju si, že je mnohem větší, než jsem si myslela. Krajina je tu o tolik jiná, než na jakou jsem zvyklá. Kromě několika roztroušených lesů se tu většinou vlní

kopce porostlé měkkou trávou. Z okénka auta vypadají jako potažené starou plstí, která se už na řadě míst protrhla, a skalnaté záplaty velikosti baseballového hřiště lákají k dovádění nějaké dobromyslné skřítky.

Zastavujeme u staré stodoly. „A jsme tu,“ říká paní Findlayová.

Stodola patří do starých časů. Zpola je tvořena kamennou podezdívkou, zpola je dřevěná. Vpředu jsou dvoje obrovská vrata, otevřená dokořán. Tmavý vnitřek osvětluje několik holých žárovek zavěšených u stropu na kusu drátu.

„Máme s Panem Papírkem počkat v autě?“ ptám se v naději, že se vyhnu neplánovanému setkání.

„Ale co tě nemá, děvenko? Alex se s tebou bude chtít seznámit!“

Váhavě se za ní loudám do stodoly, kde je cítit pach dobytka a mokrého sena. Zní to asi nevábne, ale mně se ta vůně líbí.

Paní Findlayová zpěvavě zavolá: „A-le-xi! A-le-xi!“

Vynoří se odněkud zezadu a já se bezděčně rozhlédnu, kde je nějaký fotograf, protože Alex vypadá jako stájový manekýn. Víte, jak jsou často manekýni oblečení: s nedbalou elegancí, strakatí a pomačkaní, jako by opravdu pracovali někde v terénu s vidlemi a navlékli na sebe, co jim zrovna přišlo pod ruku. Tak takhle vypadá Alex, až na to, že je to opravdu jeho pracovní oblečení.

Tmavé vlnité vlasy si odhrne dozadu, aby mu nepadaly do nápadně modrých očí, tak světle modrých, že se podobají vlčím. Je o pár centimetrů vyšší než já, velice dobře stavěný na rozdíl od troubleů z naší akademie, kteří si myslí, že dvě hodiny cvičení s ovladačem počítačové hry jsou dostatečný trénink. Vyrudlou kostkovanou košili má rozepnutou, pod ní červené tričko, odřené džíny zastrčené do vysokých gumáků. Podívá se na mě a usměje se. Zuby má dokonale bílé, jen horní přední řezák špičkou nepatrně překrývá ten druhý – právě tolik, že celek vypadá reálně, a ne jako vosková figurína Dokonalého lidského samce.

„Ahoj, už jsem se chtěl stavit na hradě a seznámit se s tebou,“ začne, sundá si koženou rukavici a potřese mi pravicí. Je mi trapně, protože dlaň mám nervozitou hrozně zpocenou. To jeho hranatá ruka je teplá a suchá. Nechce se mi ho pouštět. Netušila jsem, jak okouzlující může být skotský přízvuk. Ale splnil mé očekávání. Vlastně ho ještě tak desetkrát překonal.

„Těší mě,“ odvětim a můj hlas zní dětštěji, než bych chtěla.

To bylo vše. Víc jsem ze sebe nedokázala vypravit.

Pan Papírek mi na rameni nadšeně poskakuje. Alex natáhne ruku a pohladí ho, přitom mi zavadí dlaní o rameno. Úplně ztuhnu.

„Babička básnila, jak jste se s Panem Papírkem úžasně skamarádili. Jestli tě má tak rád, považuju to za nejlepší doporučení,“ říká Alex.

Usměju se jako idiot.

„Myslíš, že je to jehně nachystané, Alexi?“ zachrání mě paní Findlayová.

„Jo,“ řekne Alex. „Hned ho přinesu.“

Když odejde, podívám se na paní Findlayovou, a ta se lišácky usmívá, jako by přesně věděla, co se mi honí hlavou. Musím být asi rudá jako rak.

„Měli byste se sprátelit – jestli se tu tvoji rodiče rozhodnou zůstat, aspoň budeš mít kamaráda, až začne škola,“ prohodí jen tak, jakoby mimochodem.

„Fajn.“ Snažím se, aby to znělo zdrženlivě, ale nervózně si pohrávám s Panem Papírkem, což mě prozradí. Až do této chvíle jsem byla proti tomu, abychom ve Skotsku zůstali déle než do konce letních prázdnin.

Alex vyjde ze stodoly a vleče bednu, která je snad větší než on. Páni, je krásný a ještě k tomu *silný*.

Paní Findlayová otevře zadek landroveru a Alex tam bednu uloží. „No, byl to hodný beránek,“ řekne a poklepe na truhlu.

Uvědomím si, že to, co je v bedně, bylo ještě nedávno živým tvorem, a než se stačím ovládnout, vyjeknu. Je to takový zvuk, asi jako když se najednou uvolní ucpaná odtoková trubka. Alex se na mě podívá jako na nějakou cimprlínu. „Tím se netrap, bude na talíři stejně užitečný, jako byl na louce...“

„Já vím. Určitě to bude dobrota!“ vyhrknu, abych nevypadala jako nějaká srágora.

„Tak mě těšilo, Caity.“ Ještě jednou mi potřese rukou, pak se natáhne a pošimrá Pana Papírka pod bradou a řekne: „Ahoj, kamaráde.“

Vypravím ze sebe jen: „Mě taky. Uvidíme se.“ Ech, to jsem ale duchaplný řečník!

Když odjíždíme, musím se vši silou ovládnout, abych se za ním neohlédla.

Jakmile dorazíme do hradu, okamžitě spěchám do svého pokoje k zrcadlu. Abych se na sebe podívala kritickým zrakem.

Výsledek prohlídky v zrcadle, ve kterém se vidím od hlavy až k patě: kudrnaté vlasy se vymkly kontrole, protože jsem se dnes vykašlala na kondicionér v domnění, že mě uvidí jen opice. Odečíst tři body. Poznámka: Nutno jej používat denně! Ale vlasy mám pěkně lesklé, voda ze studny s nimi dělá divy, kaštanový odstín vypadá v přímém slunečním světle hezky, přidat jeden bod. Pihy budou věčným problémem, odečíst bod. Poznámka: Vyzkoušet, jestli by je mámin pudr na obličej trochu nezakryl. Naštěstí se neobejdu bez růžového lesku na rty s mátovou příchutí, je to pro mě skoro droga, takže rty jsou v pořádku, přidat bod. Zuby jsem si ráno čistila, bonus. Taky jsem si přes bílé tričko natáhla přiléhavý kašmírový svetr s věčkem, protože ráno bylo chladno, dva body navíc. Jenže mám na sobě ty pitomé ustrížené džíny, ve kterých vypadám ještě vytáhlejší, než ve skutečnosti jsem. Zásadní chyba, odečíst 2000 bodů! Poznámka: Vyhod' je už konečně!

Ozve se zaklepání a do pokoje nakoukne máma. „Máš chvílku čas, Caity?“

„Jasně, mami. Co se děje?“

Dojde ke mně, obejmě mě zezadu kolem pasu a podívá se do zrcadla. Jsme si podobné, pokud jde o barvy: obě máme kaštanové vlasy, zelené oči a bledou pleť. Ale ji příroda ušetřila pih a neposlušných kudrlin. Říká se, že jsem zdělila pihy z Mac Firelandovy strany stejně jako všechno ostatní. Je to pravda. Kdybych si stáhla vlasy pevně dozadu, až by to bolelo, a natřela se hodně světlym make-upem, byla bych velice podobná těm bledým dámám na obrazech na chodbě.

Máma mě pustí, otočí mě k sobě a řekne: „Moříme se s tátou s tou šifrou, co jsi vymyslela. To tě napadlo až tady?“

„Jo. Co na to říkáte?“ ptám se a hledím na postel. Je těžké dívat se mámě do očí a neříkat pravdu.

„Je to vynikající, Caity. Bez nápovědy jsme s tím nehnuli a táta se teď na to snaží přijít s pomocí toho klíče. Už to má v počítači a vytváří program, který by to rozšifroval.“

„Ahá, takže počítač pracuje za vás, jo?“ škádlím ji a snažím se o veselý tón, protože máma celou věc bere až moc vážně.

„Tak jak jsi na to přišla?“

Pokrčím rameny. „Já nevím, jen jsem si tak hrála.“

Nestačí jí to. Dívá se na mě a čeká podrobnější vysvětlení.

„A proč tě to tak zajímá?“ zeptám se.

„Víš, říkali jsme si s tátou, jestli bys nechtěla do nějaké internátní školy, do nějakého prvotřídního zařízení, kde bys mohla naplno rozvíjet svůj talent?“

Div se mi nepodlomila kolena. To jsem teda nečekala. „Jak to myslíš?“

„Akademie humanitních věd v San Francisku je docela dobrá škola, ale tam jsi ještě nikdy nevyrukovala s tak těžkým kalibrem,

jako je tahle šifra,“ řekne a hledí na mě tak zkoumavě, jak to umějí jen mámy. „Ta svědčí o neuvěřitelném talentu, pokud se týče představitivosti, řešení problému a logiky. Jsi očividně velice, velice bystrá. To jsme věděli vždycky, ale tímhle jsi nás úplně ohromila.“

Dívá se tak pronikavě, že se musím posadit na pelest postele. „Ne, mami. Jsem spokojená tam, kde jsem, fakt.“ V žádném případě nechci, aby mě poslali někam pryč, a už vůbec nechci, abych se musela snažit být něčím, čím nejsem, a věřte mi, nejsem žádný génius. Je nejvyšší čas zabrnkat na nějakou citlivou rodičovskou strunu.

„Vy mě opravdu chcete poslat někam ještě dál, úplně *samotnou*?“ ptám se. „Copak nestačí, že jste mě odvedli do téhle pustiny, odtrhli mě od všeho, v čem jsem žila, kvůli bláznivému nápadu, že tady z toho uděláte noclehárnu pro turisty?“

„Rozhodli jsme se pro hotýlek,“ odpoví.

Odvedla jsem ji tak daleko od tématu, že jsem z její odpovědi teď sama paf.

„Cože?“ ptám se.

„Když jsme na internetu viděli, kolik je tu všude kolem nabídek na nocleh se snídaní, rozhodli jsme se, že tu raději zřídíme hotýlek. Odmítám rozvěšovat volánové záclonky, dávat na postele háčkované přehozy a vylepovat proužkované tapety s ptáčkama a kočičkama. Malý hotel bude mnohem stylovější.“

„Takže vy jste se domluvili, že tu zůstanete, aniž jste se zeptali mě, co si o tom myslím? Prostě jste se rozhodli zůstat tady a mě pak někam odeslat?“

Máma dojde k posteli a posadí se vedle mě. Položí mi „konejšivě“ ruku na koleno. To nevěstí nic dobrého. Znamená to, že už bylo rozhodnuto.

„Ještě to není nic definitivního,“ řekne. „Jen uvažujeme, že kdybychom z toho tady udělali hotel, mohli bychom ho někomu

pronajmout. Pak bychom se vrátili do San Franciska, a zároveň by hrad zůstal v rodině.“

„Ale já do žádné internátní školy *nepůjdu*,“ prohlásím.

„Vím, že to taková samostatná holka, jako jsi ty, nerada slyší, ale tohle opravdu záleží na tátovi a na mně. *My rozhodujeme*, co je pro tebe nejlepší.“

Máma nemá ve zvyku zahrnovat mě kategorickými příkazy. Takže teď se cítím, jako bych dostala facku.

„To všechno kvůli té šifře? Ale vždyť přece vážně nejde o nic světoborného!“

„Ale ano, Caity, je to vynikající práce,“ řekne a obejmě mě kolem ramen. „Podívej se, my prostě nechceme, abys nechala svůj talent hnit jen proto, že ho nebudeš mít možnost rozvíjet.“

„A co kdybych studovala doma, po večerech s tebou nebo s tátou – a samozřejmě dělala domácí úkoly a tak? Vždyť vy mě přece dokážete naučit, jak dešifrovat a všechno, co s tím souvisí...“

„Proberu to s tátou,“ přeruší mé brebentění. Vstane z postele a dodá: „Ale myslíme to vážně. Jakmile se rozhodneme ohledně toho hotelu, budeme mít více času přemýšlet, co dál s tvým studiem.“

Sklopím hlavu. Vezme mě za bradu a zvedne mi obličej. Dívá se na mě, trochu nakloní hlavu na stranu. „Abych řekla pravdu, Caity, nevěděla jsem, že ti tak záleží na tom, abys zůstala s námi. Mám z toho radost.“

Dá mi pusu na tvář a odejde.



### 3. KAPITOLA

**D**ruhého dne ráno zapnu počítač a sháním se po nějakém novém e-mailu. Vidím, že je Justine připojená, tak jí hned písnu:

Caitym: Justine – hádej, koho jsem včera viděla F2F  
ve 100dole a vypadal, jako by vypadl z CK billboardu?

Justinem: Ó, pix?

Caitym: Ne, ale brzy bude. je to vnuk naší kuchařky.

Justinem: A?

Caitym: 1r starší, ale nedosažitelný krasavec.

Justinem: NE!

Caitym: co David von Idol?

Justinem: je to za mnou.

Caitym: ????? A co ten prst?

Justinem: JJ, otrava, jak zápasí s chemoškou

Caitym: IC. Dostala jsi můj poslední em s tou kopií?

Justinem: zrovna chtěla písnout – děda kvůli tomu volal včera  
večer, musela jsem říct, že je to od tebe

Caitym: řekl ti, co to znamená?

Justinem: ne, jen že Tenzo z toho málem padl na z.

Caitym: Y?

Justinem: Prý je to „obrovský objev“, máš mi říct, kdes to vzala.

Caitym: řekla jsi mu, kde teď bydlím?

Justinem: On to už věděl, máma mu to řekla, když o tom vaši mluvili. Ale d. ti asi pošle em

Caitym: děs!

Justinem: Co šílíš?

Caitym: Nic, jsem ráda, že pomohl.

Justinem: Stýská se mi po tobě.

Caitym: jj, mně taky. Mám tu jen opici. Omg, napsané to vypadá tak dojemně!

Justinem: já bych tak CHTĚLA opici. Kdo říká že ne, ten lže.

Caitym: Je to tak. Dobrou, musím končit. Pusou.

Justinem: Taky

Páni, Justine mi tak chybí! Vezmu do ruky malou zarámovanou fotku, kterou mám na stole. Jsme na ní obě, nastrojené, jdeme na školní ples. Justine vypadá hrozně elegantně v dlouhých úzkých šatech z červeného sametu. Pleť má bez poskvrnky a všechno to korunují její dlouhé, nádherně lesklé černé vlasy. Už jí na nich chybí jen značka <sup>™</sup>. Usmívá se pusou i očima. A já vedle ní v těch nemožných šatech ze zeleného hedvábí, co mi dole tak odstávají a trčí stejně jako ty kudrnaté vlasy. Když je mám mokré, sahají mi skoro do půlky zad, ale když uschnou, jsou zas krátké a kudrnaté, i když si na ně naplácám tunu nějakého maglajzu, aby se natáhly. Toho dne jsem hrála venku fotbal, svítilo zimní slunce, ale místo abych se opálila, jen se mi rozzářily pihy. Justine vypadá jako dokonale oblečená dospělá žena, ale já kvůli těm pihám pořád jako děčko, i když jsem starší.

Odložím fotku a vrátím se zase z minulosti do divné současnosti, když vtom zpozoruju e-mail od doktora Stephena Middleforda, Justinina dědečka.

Od: Stephen@profesormiddleford.com

Komu: caitymacfirelandova@gmail.com

Předmět: starý text

Milá Caitrino,

tady Justinin dědeček Stephen. Justine mi poslala velice zajímavou kopii starobylého artefaktu, která nás v Princetonu dost zaujala. Mohla bys mi prosím sdělit, kde a jak jsi k ní přišla? Jsi velice bystrá, když sis uvědomila, že jde o něco důležitého, a okopírovala jsi to. Velice tě za to chválím!

S pozdravem

Stephen Middleford

Je mi zle. Bolí mě hlava a žaludek, jako bych se dívala na nějaký 3D film o létání. Neměla jsem do toho luštění zatahovat naše a teď si budu muset vymyslet nějakou lež, abych odrazila i profesora. Díky časovému rozdílu mám ještě pár hodin k dobru, než budu muset odpovědět. Měla bych se jít nejdřív podívat, jak si s šifrou poradil táta.

Když vejdu do kuchyně, najdu tátu sedět u stolu ve stejném oblečení, co měl na sobě včera, a vypadá zdrchaně. „Co se děje, tati?“

Má před sebou hrnek kávy, podívá se na mě a jen zavrtí hlavou. „Ty moje malá šifro, seděl jsem nad tím celou noc!“

„A? Rozluštil?“ ptám se tak nonšalantně, jak jen to jde.

„Jak jsi na to přišla? Opsala jsi to z nějaké válečné šifrovací knihy nebo co?“

Vyhnu se odpovědi tím, že se zeptám: „Rozluštil jsi už aspoň nějaké slovo?“